

ROMANA *GOLD*

Lynne Graham

Szicíliai örökség

Ally Blake

Egy hét az öbölben

Jane Porter

Csábítás a nászéjszakán

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *The Italian's Inherited Mistress* (Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Ally Blake, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *A Week with the Best Man* (Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Jane Porter, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *His Shock Marriage in Greece* (Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 25. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-270-0

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynne Graham
Szicíliai örökség

1. FEJEZET

– Az lehetetlen! – pattant fel dühösen Alissandru Rossetti. – Ezt egyszerűen nem hiszem el! Mért hagyta volna Paulu a teljes vagyonát erre a nőcskére?!

Dühkitörésének szerencsére csak az anyja, Constantia és a család ügyvédje, Marco Morelli volt a tanúja, mert az első számú örökös nő nem jelent meg a végrendelet kihirdetésén. Próbálták elérni, de hiába.

Azt persze Alissandru feltételezte, hogy ikeröccse valami jótékonyági szervezetre fogja hagyni a vagyont, hiszen feleségével, Taniával, akivel együtt haltak meg egy tragikus balesetben, nem voltak gyerekeik. Alissandru pedig nem szorult rá a pénzre: idősebbik fivéréként ő volt a család szicíliai birtokának ura, és dörzsölt üzletemberként már maga is régóta milliárdos.

– Először is vegyél egy nagy levegőt, Alissandru – csitította Constantia. – Paulunak szíve joga volt rendelkezni a vagyona fölött. És lehet, hogy igazságtalan vagy Tania húgával. Hisz nem is ismerjük.

Alissandru feldúltan járt ide-oda a szűk ügyvédi irodában. Közel kétméteres magasságával és kisportolt alakjával az egész szobát betöltötte. Azoknak a méretre szabott fekete öltönyöknek egyikét viselte, melyekről a Holló csúfnevet kapta a londoni pénzvilágban, most azonban inkább ketreche zárt tigrisre emlékeztetett.

Igazságtalan? Visszaemlékezett a vörös hajú Isla Stewartra, akivel csak egyszer találkozott életében, hat évvel ezelőtt, az öccse esküvőjén. Tizenhat éves kora ellenére túlságosan is kihívó ruha volt rajta, mely szemérmetlenül megmutatta csábos vonalait és formás lábát.

Alissandru még most is megborzongott a felháborodástól. Már első pillantásra látszott, hogy mire játszik ez az Isla! Estefelé megfigyelte, ahogy kócosan kilép az egyik hálószobából, nyomában az ő egyik unokatestvére, aki a mandzssettáját igazgatta és a haját simíttgatta.

Alissandru kétségtelenül igazolva látta feltételezését: Isla is éppolyan züllött és hazug, akár a nővére.

– Nem tudtam, hogy Paulu tartotta vele a kapcsolatot. De a csajnak nyilván könnyű dolga volt vele, Paulu mindig is hiszékeny volt.

Kemény szavai ellenére Alissandrut hirtelen megrohanta a gyász. Még most, másfél hónappal a halálos helikopterkatasztrófa után sem tudta felfogni, hogy soha többé nem beszélhet szeretett öccsével. Miért is nem tudta megvédeni? Legalább Tania Stewarttól, ettől az ármánykodó boszorkánytól, akinek dührohamai és hűtlenkedése egyre mélyebbre taszították Paulut a boldogtalanságban.

Igen, Tania tönkretette Paulu életét! Ő pedig ennek dacára egyenesen istenítette, és makacsul elzárkózott a válástól. Holott csak azért vette feleségül ezt a közönséges fehérneműmodellt, mert az azt állította, hogy teherbe ejtette. Ami persze nem volt igaz...

Alissandruhoz képest Paulu kifejezetten lágyszívű ember volt. De jóllehet a két fivér úgy különbözött egymástól, mint tűz és víz, Alissandru senkiben sem bízott meg annyira, mint az öccsében.

És most becsapva érezte magát. Hogy hagyhatta Paulu, hogy Tania húga is lépre csalja? Hogy felejtette el, milyen sokat jelent bátyjának a szicíliai birtok? Hogy tehetette meg Isla Stewartot a háza örökösének? Isla számára ez felért egy lottónyereménnyel, Alissandru számára viszont övön aluli ütés volt.

– Paulu néhányszor meglátogatta Islát Londonban, amikor... – Constantia kereste a tapintatos szavakat – amikor átmenetileg különköltöztek Taniával. Kedvelte.

– Nekem erről sose beszélt! – kiáltott fel Alissandru.

Sötét szeme villámlott, markáns arcvonásai megkeményedtek. Szegény galamblelkű öccse másodszor is bedőlt egy pénzéhes Stewartnak. Alissandrut nem lehetett ilyen könnyen rászedni.

Kedvelte a nőket, azok pedig imádták. Gazdag volt és szingli, seregestül futottak utána. Persze nála is bepróbálkoztak ilyen-olyan megindító sztorikkal, és egyszer-kétszer fel is ült nekik, de ez már régen volt. Azóta kizárólag a saját köreiből választott szeretőt: jómódú, szakmájukban sikeres nőekkel randevúzott. Olyanokkal, akik hozzá hasonlóan kötetlen kapcsolatot kerestek.

– Miért beszélt volna róla? Tudta, hogy mi a véleményed Taniáról – mondta Constantia szelíden. – És most mit akarsz csinálni?

– Visszavásárolom Paulu házát, mi mást?

A gondolattól, hogy egy fillért is fizessen Tania húgának, csak még jobban dühbe gurult. Emlékezett, milyen telhetetlen volt Tania: újabb és újabb adósságokba verte magát, s ő csak az öccsére való tekintettel adott neki pénzt. Tania most halott – és a húga öröklí Paulu vagyonát! Az a nő, aki még a temetésre se jött el! Ez azért mindennél többet elárul a két nővér kapcsolatáról.

– Kiderítem, hol van az a nő – jelentette ki Alissandru fenyegető hangon.

2. FEJEZET

Isla belefújta jéghideg kezébe. Arca, melyet alig lehetett felismerni a vastag kucsma alatt, szinte megfagyott az élénkülő szélben.

Azon az eldugott skót-felföldi tanyán nőtt fel, mely most a nagynénje és nagybátyja tulajdonában volt, s míg azok Új-Zélandon jártak, ő viselte gondját az állatoknak.

Gyorsan megetette a tyúkokat, és összegyűjtötte a tojásokat. Jó kis sütemény lesz belőle, gondolta örvendezve. Aztán elfogta a lelkifurdalás. Hogy lehet vidám, amikor még csak nemrég halt meg egyetlen testvére és sógora?

Az volt a legrosszabb az egészben, hogy még csak pár nappal ezelőtt értesült a hírről egy kedves szomszédtól. Nagynénje és nagybátyja véletlenül olvasott a lezuhant helikopterről az interneten, és megkérték a szomszédot, hogy személyesen közölje vele a hírt. Felajánlották, hogy megszákítják az utazást, de mire lett volna jó? Már el is temették az áldozatokat.

Islából nehéz sóhaj szakadt fel. Bár nem ismerte igazán a nővérét, mégis mély szomorúság töltötte el. Tania tíz évvel idősebb volt nála, és nem együtt nőttek fel. Apjuk korai halála után anyjuk, Morag nehezen boldogult, s végül Londonban próbált szerencsét. Taniát magával vitte a városba, őt pedig a nagyszüleire bízta. Úgy tervezte, hogy később majd Islát is magához veszi, de erre már nem került sor.

Isla csak halványan emlékezett ritka látogatásaikra: anyja szelíd, vörös hajú nő volt, a nővére pedig gyönyörű, hosszú lábú székeség. Tania korán elköltözött otthonról, hogy modellként csináljon karriert. Amikor kevéssel ezután Morag meghalt veseelégtelenségben, a két nővér között teljesen megszakadt a kapcsolat. Tania csak sok évvel később hívta fel telefonon egészen váratlanul, hogy meghívja az esküvőjére Szicíliába.

Isla nagy udvariatlanságnak találta, hogy a nagyszülei nem kaptak meghívást, de a két öreg ragaszkodott hozzá, hogy ő viszont menjen el. Tania nagyvonalúan fizette a repülőjegyet.

Islának még most is görcsbe állt a gyomra, ha az esküvőre gondolt. Teljesen idegennek érezte magát a rengeteg gazdag és híres ember között, ráadásul egy idősebb férfi még zaklatta is szexuálisan. S a tetejébe egyáltalán nem kerültek egymáshoz közelebb Taniával, amire pedig annyira vágyott, épp ellenkezőleg. És Islát sokkolta nővére életmódja.

„Paulunak köszönd a meghívást – sziszegte Tania üdvözlésképpen. – Ő akarta mindenáron, hogy legyen itt valaki a családomból, és egy ilyen fiatal csirke még mindig jobb, mint azok az unalmas vén csontok. Nekem ez a házasság nagy lehetőség, hogy sokra vigyem. Mit gondolnának a vendégek, ha idehoznék valami lepukkant rokonokat, akik azzal az érthetetlen skót akcentussal beszélnek?”

Tania már csak ilyen, nyugtatta magát Isla. Biztos a nagyvárosi gyerekkor miatt.

„Nem lehetett féken tartani azt a lányt – mondta később a nagymamája is. – Anyád se megnevelni nem tudta, se megadni neki, amit akart.”

„Miért, mit akart?” – kérdezte Isla csalódottan.

„Ó, hát leginkább híres és gazdag lenni. – A nagymama szomorkásan mosolygott. – És ahogy az esküvőt meséled, mindent el is ért a csinos kis pofijával.”

De ez nem így volt, mint azóta Isla megtudta. Pár évvel később viszontlátta nővérét, amikor maga is Londonba költözött. Nagyszülei néhány hét leforgása alatt mindketten meghaltak, s a nagybátyja vette át a tanyát, aki maradásra biztatta, de ő új életet akart kezdeni.

„Paulu átvert – mondta Tania megvetően, miután elmesélte, hogy elhagyta a férjét. – Nem tudja azt nyújtani, amit ígért. Nincs annyija.”

Kevéssel ezután Paulu meglátogatta Islát szerény lakásán, és a tanácsát kérte. Csodálatos ember volt, és fülig szerelmes Taniába, mindent megpróbált, hogy visszaszerezze.

Isla szemét égették a könnyek. Nagyon kedvelte Paulut, s talán jobban ismerte, mint a nővérét.

És végül Paulu visszaszerezte élete nagy szerelmét, mielőtt a sors oly kegyetlenül elválasztotta őket. Vajon megfogadta merész tanácsát? Ez alighanem már sohasem fog kiderülni.

Az otthonos parasztkonyha melegébe lépve Isla végre levethette vastag télikabátját. Bármennyire is szerette ezt a tanyát, azért hiányolta a városi életet és az ottani barátnőit. De nagynénje és nagybátyja pár héten belül hazajön, s akkor ő is visszamehet Londonba.

Aggódva nézett ki az ablakon a szürke felhőkkel terhes égre. Az előrejelzések nagy havazást jósoltak.

Megfordult, s kedvtelve figyelte, ahogy Mopszi, a kiskutyája bátran odabújik a vén és egyre süketebb tanyasi kutyához, Sepphez. Mopszit kitehette valaki a tanya közelében, reszketve és éhesen talált rá az ajtó előtt, s bár fogalma sem volt, mit kezd majd vele Londonban, igen hamar megszerette ezt a csivava- és uszkárszerű élőlényt.

Odakintről helikopter lárma hallatszott. Isla a homlokát ráncolta. A juhok utálják a zajt, szerencse, hogy már beterelte őket az istállóba. Feltett egy kanna tevizet. Aztán Mopszi ugatásba kezdett, és néhány másodperccel később kétszer hangosan kopogtak a ház faajtaján.

Isla egy szomszédra számított, s mikor kinyitotta az ajtót, hátrahőkölt.

Alissandru... Paulu szédületesen jóképű bátyja! Már hat évvel ezelőtti első találkozásukkor elállt tőle a lélegzete – s most itt áll előtte ezen a világvégi skót tanyán! Szurokfekete haját összekócolta a szél, sötét szeme villámlott napbarnított arcában, az összehúzott barna szemöldök alatt.

Tania gyűlölte Alissandrut, házassága minden kudarcáért őt hibáztatta...

Alissandru gúnyosan méregette a lányt. Isla kopott melegítőfelsőt és kitérdesedett dzsoggingnadrágot viselt, s a tetejébe mezítláb volt. Nyilván munkanélküli, pénztelen. Keskeny vállára vörös hajtincsek omlottak, nagy szeme kék volt, mint a nefelejcs, bőre egyenletesen fehér, s telt rózsaszín ajka enyhén megnyílt.

Alissandrut előntötte a vágy. Mégiscsak férfiből van, s egy férfinak megvannak a maga gyengéi.

– Be se hívsz?

– De, gyere csak – lépett hátra Isla. – Jó hideg van, mi?

Alissandru belépett és körbenézett. Hát, nem valami fényűző lak...

– Épp teát főzök, kérsz?

Alissandru nem felelt.

– Őszinte részvétem – dűnnyögte Isla. – Paulu különleges ember volt, nagyon kedveltem.

– Igazán? – villant fel Alissandru szeme. – Mikor kezdődött a viszonyotok?

Islát mintha villám sújtotta volna.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, mikor kezdtél viszonyt az öcsémmel. Nagyon érdekel, mert pár dolgot megmagyarázna.

Isla nem értette az egészet. Azért jött, hogy vádaskodjon?

– Mi a fenéről beszélsz? Ez undorító! A nővérem férje volt!

Alissandru vállat vont, levette a kabátját, s az egyik székre terítette.

– Komolyan kérdeztem. Kíváncsi vagyok, és Paulutól már nem tudom megkérdezni.

– Nem tudom, honnan veszed ezt.

– Onnan veszem, hogy Paulu rád hagyta mindenét a végrendeletében – felelte Alissandru.

Islának tátva maradt a szája. Beletelt néhány másodperbe, mire meg tudott szólalni.

– Nem, az... lehetetlen! Mért tette volna?! Ez képtelenség!

Alissandru felvonta a fél szemöldökét.

– Még mindig be akarod adni nekem, hogy nem volt viszonyotok? Akkor se, mikor Taniával egy ideig külön éltek? Senki nem fog hibáztatni, végül is gyakorlatilag szabad ember volt...

Ezeztől a sértő szavaktól visszatért Islába az élet. Döngő léptekkel az ajtóhoz menetelt, és kitárta. Jeges levegő áradt be a házba.

– Kifelé! – kiáltotta. – Ki innen! És soha többé ne lássalak!

Alissandrúnak arcizma se rezzent.

– Úgy van, mutasd csak meg az igazi énedet – mondta szinte nevetve.

Mopszi halkan morogva járkált a lába körül.

– Kifelé! – követelte Isla még nyomatékosabban, villámló szemekkel.

Alissandru egy tapodtat se mozdult, csak derűsen figyelte. Ez a rendíthetetlen nyugalom még jobban felbőszítette Islát: fogta Alissandru kasmírkabátját, és kihajította az ajtón.

– Takarodj!

Alissandru megvonta a vállát.

– A helikopter csak egy óra múlva jön értem. Addig alighanem kénytelen vagyok itt maradni.

– Akkor legyél udvariasabb! Elegem van! – vágott vissza Isla. – Tényleg ocsmány alak vagy, értem már, miért utált úgy a nővérem.

– Muszáj most még azt a ribancot is emlegetned?

Alissandru hangja olyan szelíd volt, hogy Isla kis híján meg se hallotta a csúnya szót. Aztán eldurant az agya, felemelt kézzel nekirontott Alissandrunak, aki azonban elkapta és lefogta erős karjaival.

– Te szemét! Te rohadt szemétláda! – kiáltozott Isla könnyek közt. – Hogy mered még holtában is gyalázni Taniát?

– Belemondtam én ezt a szemébe is. Az a nős pasas, akiért Paulut elhagyta, nem az első, és nem is az utolsó szeretője volt a házassága alatt – magyarázta higgadtan Alissandru. Elengedte Islát, és eltolta magától. – Tania többször feküdt le idegen palikkal, mint a saját férjével.

Isla falfehér lett, hátrahőkölt. Ez igaz lenne? Tania mindig is azt tette, amihez kedve volt, az olyan dolgok, mint hűség és erkölcs, nem érdekelték. Isla ezzel tisztában volt, de sohasem gondolkodott el rajta. Inkább azt kereste, mi bennük a közös, nem azt, hogy miben különböznek.

– Paulu ezt elmondta volna nekem – dűnnyögte kétségbeesetten.

– Ő se tudott mindenről. Én viszont igen. Csak azért nem szóltam neki, hogy ne legyen még jobban megalázva – mondta Alissandru keserűen. – Épp eleget szenvedett így is.

Isla megenyhült. Mégis mit művelnek itt? Veszekednek két olyan ember rossz házasságán, akik már nem is élnek? Micsoda hülyeség.

– Na, hozd már be a kabátodat – mondta Isla türelmetlenül. – Teázzunk. De amíg itt vagy, nem sértegeted többet a halott nővéremet, rendben? Lehet, hogy megvan róla a véleményed, de nem hagyom, hogy bemocskold azt a kevés emléket, amim van róla.

Alissandru meglepődött. Még soha egyetlen nő sem bánt vele így. Mintha kettejük közül Isla lenne a gyakorlatias és fegyelmezett, nem pedig ő.

Isla félrehajtott fejjel, egyenes és tiszta tekintettel várta a választ. Alissandru kilépett a kabátjáért. Fura egy nő ez, tűnődött a homlokát ráncolva, miközben kirázta a kabátot az ajtó előtt. Semmi művi csillogás – még kis sincs sminkelve –, semmi hízelgés vagy flörtölési kísérlet.

És különben is, ő nem szokott teázni! Ő szicíliai! Ő csak a legjobbfajta kávé és a legtisztább grappát issza!

Lehet, hogy kijött a sodrából, és udvariatlanabban viselkedett, mint ahogy adott körülmények közt célszerű lett volna, de hát ő már csak ilyen: hirtelen haragú. És ezzel nemcsak ő van tisztában, hanem mindenki más is, akivel érintkezni szokott, és ennek megfelelően igyekeznek is mindig a kedvére tenni. Kivéve Isla: ő úgy kezeli, mint egy hisztis, nevetlen kölyköt.

Megkövült arccal, ingerülten lépett be újra a házba, és egyenesen a kandallóhoz ment, amelyben lobogott a tűz. Hirtelen csípést érzett a lábikrájában. Káromkodott egyet szicíliai nyelven, lenézett, s egy kicsi állatot látott, mely továbbra is a húsába mélyesztette éles fogait. Mikor rá akart csapni, hogy lerázza, Isla felkiáltott:

– Ne!

Átrohant a szobán, bedugta egyik ujját a fura kis állat szájába, finoman leválasztotta Alissandruról, és szeretetteljesen a karjára vette.

– Mopszi még kicsi, nem tudja, mit szabad.

– Megharapott – morgott Alissandru.

– Meg is érdemelted! – vágta rá Isla, és úgy szorított mellére a kutyát, mint egy kisbabát.

– Tartsd magad tőle távol.

– Úgyse bírom a kutyákat – mondta Alissandru szárazon.

– Nem lep meg – felelte Isla ugyanilyen szárazon.

Mopszi füle messze elállt a fejétől, nagy szemét áldozatára szegezte. Ha a kutyák tudnak vigyorogni, akkor biztos menedékéből most rávigyorgott Alissandrura.

Alissandru összébb húzta magán a kabátot, és vonakodva leült az egyik székre. Nyomasztó csend telepedett szűk konyhára. Még életében nem fázott ennyire, csak nagy nehezen tudta elnyomni didergését.

Isla bezzeg mezítláb tett-vett. Alissandru tűnődve figyelte fürge mozdulatait. Pont az ellentéte volt a nővérenek: alacsonyabb, teltebb csípőjű és dúsabb mellű.

Micsoda tökéletes formák! Alissandru fogcsikorgatva konstataálta, hogy teste reagál a látványra. Csak pillanatnyi gyengeség, győzködte magát. Elvégre ő is férfiból van!

Isla csinos. Nem egy feltűnő szépség, aki után megfordulnak a férfiak az utcán, vagy ráfüttyentenek – ő valószínűleg észre sem venné. És mégis: finom vonásai, eleven szemei és érzéki ajka most vágyat ébresztett benne. És azok a szeplők az arcán... vajon a teste más részein is lehetnek?

Mobiltelefonjának csörgése élesen hasított a csendbe. Alissandru felugrott. Végre kapcsolat azzal a világgal, amit ismer! De rossz hírt kapott.

– Csak holnap tud értem jönni a helikopter – közölte összeszorított szájjal, és komoran bámult ki az egyre sűrűbb hóesésbe. – Hóvihart mondanak estére.

– Szóval itt ragadtál.

Isla azon töprengett, hol szállásolja el. A házban nemhogy vendégszoba, de még vendégágy sincs. Ha látogatóba jött, ő mindig a nappaliban aludt egy szomszédoktól kölcsönkért régi kempingágyon, ha pedig egyedül volt, mint most is, a nagynénjéék ágyában.

– Van a közelben szálloda? – kérdezte óvatosan Alissandru.

– Nincs, sajnos – felelte Isla, és letett egy csésze teát Alissandru üres székéhez. – A legközelebbi is több mérföldre van. Meg ilyen időben csak akkor kéne elhagynunk a házat, ha nagyon muszáj. Mi van, ha elakadunk a hóban a kocsival?

Alissandru nagyot sóhajtott, és mind a tíz ujjával a hajába túrt.

– Az én hibám – ismerte be. – A pilóta figyelmeztetett, mielőtt felszálltunk, de nem hallgattam rá.

Isla nem volt meglepve: Alissandru Rossetti erős személyiség, aki nemigen ad mások véleményére.

– Nyugodtan alhatsz itt – mondta, és ironikusan hozzátette: – Gondolom, ezt te is pont olyan lelkesítőnek találod, mint én.

Váratlanul derűs fény gyulladt Alissandru tekintetében. Milyen szép a szeme, ha eltűnik belőle a keménység és gyanakvás, gondolta Isla. Aztán gyorsan elhessegette a gondolatot, és fontolgatta, mit főzön vacsorára.

Alissandru visszaült a székére, és vonakodva a csésze után nyúlt.

– Hol van a vendégszoba?

– Megmutatom, hol alhatsz – mondta Isla, és egy keskeny csigalépcsőn felvezette az emeletre. – Ez a fürdőszoba – mutatott a szűk folyosóról nyíló három ajtó egyikére. – És itt alhatsz – nyitotta ki idegesen a mellette levő ajtót.

A szoba nagyobb volt, mint amire Alissandru számított. Volt benne egy kandalló, egy dupla ágy és néhány régimódi bútor.

– És te hol alszol? – kérdezte.

– Ez az egyetlen hálószoba – felelte Isla kitérően.

Sarkvidéki hideg csapott Alissandru arcába.

– Idefent nincs fűtés?

– Nincs. De rakhatok tüzet.

Isla büntudatosan látta, hogy Alissandru elfojt egy borzongást. Hát persze, a szicíliai éghajlathoz van szokva; ő viszont az ottani hőséget nem bírja.

– Köszönöm, az jó lenne. És lezuhanyoznék, ha van meleg víz.

– Amennyit akarsz – felelte Isla jókedvűen. – Lehet, hogy még pár ruhadarabot is találok a bácsikám holmija közt, ami jó rád. Mert ugye csomagot nem hoztál. – Már el is indult a komód felé.

– Arra tényleg semmi szükség – sietett Alissandru a válasszal. Micsoda rémes gondolat, felvenni másvalakinek a ruháját!

– A bácsikámnak biztos nem lenne kifogása, és ő is akkora, mint te. – Isla több fiókot is átböngészett, aztán előhúzott egy elnyútt farmernadrágot és egy kifakult pulóvert, melyek még talán a világháború előtt lehettek újak. – Ezekben biztos kényelmesebb, mint öltönyben. – Elindult kifelé. – Csinálok valami vacsorát.

– Köszönöm – préselte ki Alissandru. – Ha belegondolok, hogy miket mondtam az előbb, meglepően kedves vagy hozzám.

Isla felvonta egyik finoman ívelt szemöldökét.

– Szerintem te nem sűrűn szoktál gondolkodni, mielőtt kimondasz valamit. – Szív alakú arcát váratlan mosoly ragyogta be. – Jó messzire elmerészkedtél a komfortzónádból, úgyhogy elnézőbb vagyok. Én is így éreztem magam a házában Szicíliában...

– *Dio mio...* Pedig mindent megtettünk, hogy otthon érezd magad!

Alissandru megbűvölten figyelte, ahogy Isla halványan elpirul. Közelebb ment hozzá.

– Jajistenem, hát persze hogy mindent megtettetek. Gyönyörű szobát kaptam, és az ételek és egyáltalán minden fantasztikus volt – fecsegett Isla, hogy ne látsszon udvariatlannak. És mert Alissandru közelléte elbizonytalanította. – Csak az egyszerűen nem az én világom. Úgy éreztem magam, mint a partra vetett hal. Még sose voltam külföldön, villát is csak a tévében láttam, érted? Minden annyira más volt... és zavarba ejtő.

Alissandru észrevett egy helyet közvetlenül finom kulcscsontja fölött, ahol látszott, hogy szaporán ver a szíve. Hirtelen heves vágy tört rá, hogy pontosan ott megcsókolja. Biztos volt benne, hogy mindkettejük szíve ugyanabban az izgatott ritmusban dobog. Nem lehetett letagadni, hogy vibrál közöttük a levegő.

Isla biztos nem utasítaná vissza. Még soha nem kapott kosarat nőtől, és nem az a fajta férfi volt, aki elfojtja a vágyait. Már látta maga előtt Islát, amint fekszik ezen a ronda paplanon... halvány bőre enyhén kipirult... A szex melegen tartaná ebben a jégveremben, és különben is, miért ne szórakozzon egy kicsit az ember, ha már így alakult...

Egész lassan lehajtotta a fejét, időt hagyva Islának, hogy visszautasítsa, de ő mintha lefagyott volna. Szíve még erősebben kalapált, hasában feszítő érzés terjedt szét. Ilyet eddig csak egy-kétszer tapasztalt életében, de amint a férfiak hozzáérttek, minden vonzalom elillant. Soha el sem tudta képzelni, hogy valaha is kapcsolata legyen egyikükkel.

Most viszont, miközben józan esze figyelmeztette, hogy ne engedjen, a kíváncsiság a padlóhoz szögezte. Meg kell tudnia, hogy Alissandruval is ugyanaz lesz-e, mint a többi férfival.

Alissandru előbb az arcát és a halántékát csókolta meg, aztán meglepő gyengédséggel a száját is.

– Szólj, ha hagyjam abba.

Lágy becézéseitől ismeretlen érzések hullámozottak át Isla testén. Arcszeszének édes illata elbódította, majd elolvadt.

– Folytasd – lehelte, és maga is megrémült, mennyire kifulladt.

Alissandru a nyelvvel nyitotta meg az ajkát. Csókja tüzet lobbantott Islában, térde vajpuhává változott. Karját Alissandru nyakára fonta, ő pedig olyan erővel húzta magához, hogy Isla megijedt, ugyanakkor imponált is neki ez a határozottság. Alissandru nyelve hol gyorsan, hol lassan játszadozott Isla nyelvvel. Isla egész testében szétáradt a vágy, torkából fojtott zihálás tört elő.

Aztán Alissandru elengedte, és ellépett tőle. Annyira felizgatta ez a hang, hogy muszáj volt szünetet tartania.

– Elmegyek zuhanyozni. Egész nap úton voltam, *gioia mia* – mondta fátyolos hangon, le nem véve szemét Isla vöröslő arcáról. – Alig várom az este többi részét.

Isla pánikba esve sietett le a lépcsőn. A tükörből egy kísértet nézett vissza rá: összekócolt haj, lángoló arc.

Miért nem állította le Alissandrut? Milyen buta volt! Ez az ember a kötetlen szexhez van szokva – és most itt fog éjszakázni a házban!

Taniának egy jó szava sem volt Alissandruról és a rengeteg nőügyéről, és Isla megigézve hallgatta. Annak idején, tizenhat évesen könnyedén megszédítette a fejét Alissandru külseje és karizmatikus személyisége – de most már huszonkettő, rég túl kellene lennie az efféle kamaszos rajongáson!

Egyébként is, még szűz, bár nem annyira erkölcsi megfontolásból, hanem inkább azért, mert nem sok alkalma volt elveszíteni a szüzességét. És reménykedve várta, hogy egyszer eljön a Nagy Ő – aki persze nem lehet Alissandru. Ez a férfi sohasem él kapcsolatban, nem hisz a síríg tartó szerelemben, nem akarja lekötni magát.

Isla kiment a tomboló hóviharba, és megtöltötte a szenesvödröt. Most komolyan: hogy lehet ilyen buta? Alissandrúnak elég volt egyszer megcsókolnia, s neki máris szerelmen és közös jövőn jár az agya. Nevetséges az egész!

Befűt neki a hálószobába, készít valami meleg vacsorát, de ezt leszámítva távol fogja tartani magát tőle.

3. FEJEZET

Alissandrunak most először volt melege, amióta megérkezett a fagyos északra. Erőteljes mozdulatokkal megtörölközött, és gyorsan beszaladt a hálóba, ahol már lobogott a tűz. Közben elfelejtett lehajolni, és jól beütötte a fejét az alacsony tetőgerendába.

Odalent Isla hallotta a tompa zajt, s egy pillanatra abbahagyta a zöldségek aprítását. Alissandru biztos leejtett vagy feldöntött valamit... De mit? Nincs abban a szobában semmi feldönthető.

A nevét kiáltotta, de nem kapott választ. Felsietett a lépcsőn, és ott találta egy szál bokszeralsóban a hálószoza padlóján. Rémulten állapította meg, hogy eszméletlen. Barna, meztelen válla hideg volt; Isla gyorsan betakarta. Óvatosan végigsimított a haján: ujjai jókora, véres púpot tapintottak.

Leszaladt a lépcsőn, és hívta a helyi orvost. Pechére a doktor útban volt egy otthonszüléshez, de a felesége pontos utasításokkal látta el, mit kell tenni agyrázkódás esetén.

Visszasietett az emeletre, és megkönnyebbülten látta, hogy Alissandrunak meg-megrezzen a szemhéja, és keze, lábfeje is aprókat mozdul. Kezdett magához térni.

– Alissandru?

A hosszú szempillák felemelkedtek, Alissandru kábultan és zavartan bámult rá.

– Mi történt?

– Azt hiszem, beütöttem a fejed.

– Pokolian fáj – tapogatta meg ügyetlenül a koponyáját.

– Maradj így – figyelmeztette Isla nyomatékosan. – Hozok fájdalomcsillapítót, amint magadra hagyhatlak.

Alissandru csak nézett fel rá mereven. Isla elmosódott arca lassan kezdte visszanyerni körvonalait. Alissandru pislogott.

– Jól vagyok – hazudta ösztönösen. – Mért fekszem a földön?

– Elájultál – mondta Isla. Alissandru zavarodottsága komoly aggodalommal töltötte el. – Tudod mozgatni a karod és a lábad?

Alissandru óvatosan megmozgatta őket.

– Semmi bajuk. Csak a fejem – nyögte.

– Fel tudsz állni? Az ágyban kényelmesebb.

– Persze hogy fel tudok.

De az nem ment olyan egyszerűen: amint függőlegesbe került, megszédült, és Isla szinte emberfeletti erővel tudta csak megtámasztani. Aztán bezuhant az ágyba.

– Olyan, mintha be lennék rúgva.

– Maradj szépen nyugton, és mindjárt jobban leszel – mondta Isla, remélve, hogy igaza lesz.

Nem tudta levenni a szemét erről a félmeztelen férfitestről. Alissandru bordázott hasizmának, formás bicepszének, alsónadrág alatt kirajzolódó hímtagjának látványa egészen zavarba hozta. Vajon ez csak női kíváncsiság lenne? Vagy több annál?

Betakargatta, és rászólt:

– Ne mozogj, és ne nyúlj a fejedhez. Leszaladok fájdalomcsillapítóért és az elsősegélydobozért.

Alissandru bágyadtan vigyorgott rá.

– Te aztán tudsz dirigálni.

– Csak ha muszáj! Ha a házi orvosom felesége nem mondta volna el, fogalmam se lenne, mit kell ilyenkor csinálni.

– Nem olyan vészes – bizonygatta Alissandru, akit meghatott ez az aggodalom.

Isla egy pohár vízzel és néhány tablettával tért vissza.

– Nem tudom, segít-e – mondta óvatosan, miközben átrázta a párnákat, és segített Alissandrunak felülni.

Ő egy hajtásra megitta a vizet, aztán visszahanyatlott az ágyra.

– Fáradt vagyok. De azt hiszem, most nem kéne sokat aludnom.

– Igen, ezt a doktor felesége is mondta. Rendszeresen rád fogok nézni, és majd mindig felkeltelek. Ha rosszabbul vagy, kiabálj. De már olyan rossz az idő, hogy nem tudna kijönni a mentő. Emeld fel a fejed.

Isla leült mellé, és ujjával vigyázva kitapogatta a fején a sebet.

– Még mindig vérzik egy kicsit, de nem úgy tűnik, hogy össze kéne varrni. Próbálj a lehető legkevesebbet mozogni. Mindjárt jövök.

A konyhában elkészítette a felfújtat, betolta a sütőbe, és visszament az emeletre. Alissandru ébren volt, és a tűzbe bámult.

– Egy csomó buta kérdést kell feltennem – mondta Isla. – Például hogy milyen nap van, és ki a miniszterelnök.

Alissandru mindenre jól megválaszolt.

– Az agyam szuperül működik, csak kicsit lassabban – mondta lomhán, aztán megkopogtatta az ágyat maga mellett. – Gyere, ülj le. Mesélj magadról és Pauluról.

Isla kővé dermedt. Újra eszébe jutott az örökség, amit Alissandru említett.

– Barátok voltunk. Mikor különmentek Taniával, párszor meglátogatott, hogy adjak neki tippeket, hogyan tudná visszahódítani. De nem sokat tudtam mondani, én is alig ismertem Taniát. Nagyon kedveltem az öcsédet, de biztosíthatlak, hogy semmi több nem volt köztünk.

Alissandru néhány centivel feljebb emelte a fejét, és vállat vont.

– Pedig az megmagyarázott volna pár dolgot.

– Nem volt semmi – ismételte Isla színtelen hangon.

– De akkor se fogok bocsánatot kérni. Kézenfekvő volt a feltételezés.

Isla összeszorította a fogát, hogy lenyeljen egy csípős megjegyzést Alissandru családi kötelékek iránti bizalmatlanságára és kétes erkölcsi felfogására. Hogy gyanúsíthatja ilyen ocsmánysággal?

– Paulu mindennél jobban szerette a nővéremet. Soha nem csalta volna meg.

Alissandru összepréselte érzéki ajkát.

– Az az ő peche.

– Hozom a vacsorádat, ha kész – mondta Isla rosszkedvűen, és megint lement.

Nehéz volt magában tartania a véleményét Alissandru szavai hallatán, de megfogadta, hogy még egyszer nem hagyja magát feldühíteni. Pedig legszívesebben felpofozta volna vendégét, s ez őt magát is megijesztette.

Megfürdött, és belebújt abba a puha háziruhába, melyet pizsamának is használt a hideg téli éjeleken. Szürke volt és ormótlan, a legkevésbé sem szexi és kihívó. Alissandru balesete elűzött minden csábítási gondolatot, amit a csókja előtte felébresztett Islában. Micsoda szerencse, hogy elhárult ez a veszély!

Lelke mélyén azért mégis érzett egy enyhe kis csalódást...

Életében egyetlenegyszer irigyelte a nővérét: amikor látta, hogy Paulu mennyire szerelmes belé, az összes hibája dacára. Tania viszont, akit mindig is körülrajongtak a férfiak, úgy vette férje odaadását, mint valami magától értetődő dolgot, ami jár neki.

Islát még sohasem szerették úgy, ahogy Taniát, még az anyja sem, akit alig ismert. Bár nagyszülei önfeláldozóan gondoskodtak róla, hamar rájött, mekkora terhet jelent a számukra.

Alissandru szenvedélye szárnyakat adott a képzeletének, és új, bizsergő energiával töltötte el. Csókja a legizgalmasabb dolog volt, ami valaha történt vele. Milyen szánalmas!

Alissandru unottan bámulta a mennyezetet.

Csodálkozott, hogy Isla egyszer sem kérdezte meg, mekkora vagyont hagyott rá Paulu. Azért, hogy ne tűnjön pénzéhesnek? De mire jó ez a színlelés? Végül úgyis megkapja az örökséget.

Gondolatai a csókra terelődtek. Tisztára elment az esze! És pont Tania hűgával! Ajkának olyan íze volt, mint a tejszínhabos epernek, ragyogó nyári vasárnapokat idézett fel benne.

Összeráncolta a homlokát. Micsoda giccses hasonlat! Úgy tűnik, nagyobb kárt tett benne ez a fejsérülés, mint hinni szeretné, s még nincs teljesen birtokában a szellemi képességeinek.

Isla felhozta egy tálcán a vacsorát.

– Te jó ég, mi ez rajtad? – nézett nagyot Alissandru.

– Meleg cucc.

– És hol a te vacsorád?

– Lent.

– Könyörgök, Isla! Halálra unom itt magam egyedül!

Isla az ajkába harapva gondolkozott.

– Jó, felhozom.

Nem sokkal utána leült az ágyra, a tálcat óvatosan a térdén egyensúlyozva.

– Még mindig nem magyaráztad el, milyen volt a kapcsolatod Pauluval – jegyezte meg halkán Alissandru.

Isla nekilátott az evésnek.

– Összebarátkoztunk. Teljesen odavolt, hogy vége a házasságának. Adtam neki tippet, hogy tudná visszaszerezni Taniát.

– Jó tudni, kinek kell megköszönöm ezt az utolsó szarvashibát – mondta Alissandru szárazon.

– Gondolkodj, mielőtt mondasz valamit – felelte Isla sértődötten.

– Csak áruld el, mit tanácsoltál neki.

Isla ránézett, és váratlanul ellágyult a szíve. Mert Alissandru aranyló szemében ott csillogott az őszinte vágy, hogy legalább most, a halála után megértse az ikertestvérét.

– Paulu úgy viselkedett, mint egy zaklató. Állandóan e-maileket és SMS-eket küldözgetett Taniának, ő pedig ezt nagyon nem tudta értékelni. Bosszantotta, hogy Paulu utánament Londonba. Tania úgy tekintette, hogy ennek a házasságnak befellegzett.

– És aztán mi történt?

– Nem tudom. Paulu nekem azt írta SMS-ben, hogy még egyszer meg akarják próbálni együtt. Ezenkívül mást nem hallottam felőlük. De azt tanácsoltam neki, hogy ne fusson Tania után, és akkor Tania nem fogja természetesnek venni a figyelmét. Érted?

– *Sì* – mondta Alissandru.

– Paulu biztonságot nyújtott Taniának. Azt gondoltam, ha csak egy kicsit is mutatja, hogy van benne tartás, akkor Tania ráébred, hogy végleg elveszítheti, és átgondolja a döntését.

– A világ nyolcadik csodája, hogy Pauluval testvérek voltunk – jegyezte meg Alissandru. – Semmi közös nincs bennünk.

– Ráadásul ikrek!

– Én jobban hasonlítok az apánkra. Pauluban sose volt küzdőszellem.

– De cserébe voltak más jó tulajdonságai. Kedves volt, csupa szív, nagylelkű...

– Ja, túlságosan is nagylelkű – szólt közbe Alissandru. Letette a tálcat a földre, széles vállát az ágy kovácsoltvas fejrészének döntötte. – Taniának minden kívánságát kiolvasta a szeméből. Ez már az esküvő előtt tönkretette, aztán csak még rosszabb lett az egész.

Isla is félretette a tálcat.

– Te tényleg mindenben csak a rosszat látod?

– Az igazság nem mindig szép, és én nem csukom be a szemem.

– És azt nem látod, hogy Tania milyen boldoggá tette az öcsédet? Paulu imádta őt. Ezért is vagyok hálás a sorsnak, hogy a haláluk előtt kibékültek – mondta Isla megindultan. – Paulu milyen állapotban volt, mikor utoljára láttad?

Alissandru visszagondolt az utolsó találkozásukra, néhány nappal a helikopter-baleset előtt. Öccse örömtől ragyogva viharzott be az irodájába, hogy közölje a jó hírt: Taniával családot készülnék alapítani.

– Remekül volt – ismerte be kelletlenül. És igen, kétségtelenül vigasztaló volt a tudat, hogy öccse boldog volt a halála előtt.

Isla hosszan nézett rá, s nagy kék szemében Alissandru mély megértést és együttérzést fedezett fel.

– És ettől nem érzed jobban magad? Mert én igen.

Olyan egyszerűek tudnak lenni a dolgok. Hogyhogy ez eddig nem jutott eszébe? Alissandru ösztönösen átkarolta Isla derekát, és magához húzta.

– *Grazie...* – suttogta megkönnyebbült szívvel.

Milyen szép szeme van, gondolta Isla. És ezek a hosszú fekete szempillák! Ábrándozva pillantott fel rá. Alissandru pedig már le is hajtotta a fejét, hogy ajkával érintse puha ajkait. Isla megborzongott a sóvárgástól.

– Fázol? – kérdezte Alissandru. Felhúzta magukra a takarót, és erős karjával melengette Islát. Aztán hirtelen felnevetett.

– Olyan vagy, mint egy plüssmackó. Tényleg egy nő van ez a lat a vastag bunda alatt? Isla rémülten rezzent össze.

– Nem akartam túl nőcis ruhát felvenni.

– Hát, az sikerült – válaszolta Alissandru. Gyengéden kisimította Isla arcából a lágy hajtincseket.

– De elég csak rád nézmem, és máris kívánlak, *mia bella*.

Islának elállt a szava ettől a nem várt vallomástól. Döbbenet bámult Alissandrura. Tényleg kívánja? Miközben a nővérét gyűlölte, és őt is olyan csúnyán meggyanúsította?

– Ne agyalj – mondta Alissandru nyomatékosan, és egyik ujjával végigsimított az Isla szemöldöke között futó ráncon.

Nagy, erős testének melege a vastag ruhán keresztül is átáramlott Islába. Biztonságban érezte magát.

– Most már nem fázol? – kérdezte halkán Alissandru, miközben egyik kezét becsúsztatta Isla felsője alá, és megpihentette derekának csupasz bőrén.

Islának akadozott a lélegzete. Még soha egyetlen férfi sem került hozzá ilyen közel! Alissandru nyilván le akar feküdni vele.

Miért ne? – súgta egy belső hang. Isla szíve vadul kalapált. Miért fojtaná el a vágyát, ahelyett hogy engedne neki? Csak ne lenne ennyire tapasztalatlan! Alissandrúnak nem szabad megsejtenie, hogy még szűz.

– Hetek óta most először nem vagyok feszült – mondta Alissandru gondolataiba merülve. – Sokat segített, amit Pauluról mondtál... hogy boldog volt.

– Az jó – suttogta Isla. Ujjait végighúzta Alissandru borostáján és formás ajka vonalán.

– *Maledizione... ti voglio...* Kívánlak – nyögte ki ő elfúló lélegzettel. Egész teste beleremegett a simogatásba.

Szenvedélyes csókok közt szorosán magához húzta Islát. Mikor Isla megérezte a lába közt, ahogy Alissandru hímtagja keményen mered a bokszeralsó alatt, hasában ezernyi szikra robbant. Igen, pontosan ott! Pontosan ott akarja, hogy megérintse!

Alissandru hátrahajolt, és lehúzta róla a felsőt. Isla utolsó pillanatban leküzdötte a késztetést, hogy eltakarja a mellét a kezével. Mellbimbói felmeredtek a hidegben, és Alissandru éhes tekintetétől forró izgalom söpört át a testén.

– Micsoda bűn rejtegetni őket – mormolta Alissandru, majd egyik kezével megfogta telt mellét, és ráhajolt a világos rózsaszín bimbóra, hogy nyelvével körözzön rajta.

Isla képtelen volt világosan gondolkodni. Teste, mintegy magától, ívben hátrahajolt, csípője annál szorosabban préselődött Alissandruhoz, minél jobban lángolt az öle. Alissandru most a másik mellét vette gondjaiba: finoman ingerelte, nyaldosta a bimbót, míg Isla már majd esztét veszítette a gyönyörűségtől.

Még sohasem élt át ehhez hasonlót, nem is hitte volna, hogy teste egyáltalán képes ilyen fantasztikus, mámorító érzésekre. Mielőtt észbe kaphatott volna, Alissandru már a nadrágot is lehúzta róla, szétnyitotta combját, és az ölet kezdte csókolni.

Isla kiszáradt szája megnyílt a rémülettől. Tiltakozni akart, de teljesen megbénította a gyönyör. Mikor Alissandru ujjá elhatolt testének legtitkosabb pontjaihoz, Isla vonaglott, rekedt sóhajok hagyták el a torkát, aztán egyszer csak millió csillagot látott, s mintha robbant volna benne valami.

– Szeretem a tüzes nőket – duruzsolta Alissandru. – Te pont nekem való vagy.

Isla még a beteljesülés ködében lebegett, amikor Alissandru hanyag mozdulattal megemelte

mindkét lábát, hogy jobban hozzáférjen felhevült testéhez.

Mit művelnek itt? Alissandrunak agyrázkódása van!

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Mindjárt olyan jól fogom érezni magam, mint még soha – mormolta Alissandru, és erőteljesen beléhatolt.

Isla hátravetette a fejét, és szemét egy pillanatra összeszorította, amikor szúró fájdalom hasított belé odalént. Aztán a fájdalom hamar el is múlt, és jóval kellemesebb érzések váltották fel. Milyen mélyen benne van, és hogy betölti!

Mikor Alissandru mozgása egyenletes ritmust vett fel, Isla teste ugyanolyan ritmusban válaszolt.

– Olyan szűk és forró vagy – lihegte Alissandru.

A kandallótűz fénye táncolt a falon és az ágyon, Alissandru sötét szemében aranyló karikák világítottak.

Isla ütemesen mozgatta a csípőjét. Úgy érezte, mintha egy nála nagyobb valaminek a része lenne. Felgyorsult a szívdobogása. Újra fel akart jutni a csúcsra, ezúttal Alissandruval együtt.

Alissandru gyorsított, egyre följebb és följebb lökve az oda vezető úton. Islában szüntelenül fokozódott a feszültség, mígnem egyszer csak forró, édes gyönyör árasztotta el több hullámban.

– Ez elképesztő volt – dűnnyögte rekedten Alissandru.

Hátára fordult; Isla most ott hevert rajta, erős karjaitól ölelve, és mélyen beszívta csábító illatát.

Isla nem bánt meg semmit. Ajkát álmosan nyomta Alissandru napbarnított vállához. Hónapok óta nem érezte magát ennyire elevennek és ugyanakkor ellazultnak.

Mikor elégedettségébe néhány aggodalmas gondolat lopakodott, messzire hessegette őket. Holnap is nap lesz, ráér gondolkodni. Most csak élvezni akarta azt, amin már úgysemm változtathat.

4. FEJEZET

Isla hajnalok hajnalán ébredt. Halkan kikelt az ágyból. Megmosdott, felöltözött, aztán lesietett, kiengedte a kutyákat, megetette a tyúkokat és a birkákat.

Mikor visszament a házba, Alissandru épp jött lefelé a lépcsőn. Isla félszegen mosolygott; nem tudta, hogy viselkedjen egy ilyen éjszaka után.

– Isla... – Alissandru megállt a lépcső alján, és behatóan nézte. – Beszelnünk kell.

– Csinálok reggelit. – Islát még jobban elbizonytalanította Alissandru komor arc kifejezése.

– Köszönöm, de nem érek rá reggelizni. Esetleg ha gyorsan főzöl egy kávé... – mondta Alissandru. – Negyedóra múlva itt a helikopter. Hol voltál

– Megettem a jószágot. – Isla feltette a vizet.

Alissandru elővett néhány összehajtott papírlapot, és az asztalra tette.

– Az örökségeddel kapcsolatos részletek. Csak a jegyzővel kell felvenned a kapcsolatot, és megadnod a mostani címedet, aztán megkapod a részed. Paulu a házáat is rád hagyta Szicíliában, a családi birtokunkon. Ha neked úgy jó, szívesen visszavásárolnám. Szeretném, ha továbbra is a család tulajdonában maradna.

Isla mérges pillantást vetett rá. Milyen kiábrándító ez a józanság!

– Majd gondolkodom rajta – dünnyögte.

Remegett a keze, miközben elkészítette a kávé. Eltöltött egy éjszakát Alissandruval. Manapság nem nagy ügy, ezt ő is tudta. Csak még hozzá kell szoknia, hogy ne legyenek túl nagy elvárásai. Alissandru mindjárt elutazik, természetes, hogy gyorsan még rendezni akarja a Paulu végrendeletével kapcsolatos ügyeket.

– Nem akarnád most megbeszélni? – kérdezte nyugodtan Alissandru, és éles tekintettel figyelte, remélve, hogy rábólint az első ajánlatra.

– Nem – válaszolta Isla tétován, és leült vele szemben. – De biztos találunk megfelelő időpontot.

– Isla... – Alissandru szünetet tartott. – Ami éjjel történt, az butaság volt.

– Butaság? – visszhangozta Isla elsápadva. – Már mint azt akarod mondani, hogy hiba.

Alissandru bólintott.

– Az agyrázkódás... meg hogy az öcsémről beszélgettünk... Nem voltam teljesen magamnál.

Isla merevvé vált.

– Már azelőtt megcsókoltál, hogy beverted a fejed. Azt akarod mondani, hogy kihasználtam a gyengeségedet?

Alissandru elvörösödött, és hitetlenül bámult rá.

– Dehogyan. Csak azt akarom mondani, hogy meg voltam zavarodva. És tekintettel a nővéred és az öcsém közti történetre, nagyon nem volt bölcs dolog, hogy átléptük az illendőség határait.

Isla dermedten ült a székén. Úgy érezte magát, mint akit minden figyelmeztetés nélkül gyomorszájon vágta. Alissandru Taniához hasonlítja, akit mélységesen utált. Hát ezért igyekszik minél előbb távol kerülni tőle!

Mindazzal a méltósággal, amit nagy nehezen össze tudott kaparni, Isla megvonta a vállát.

– Lényegtelen. Muszáj most erről beszelnünk?

Alissandru vonásai megkeményedtek.

– Sajnos muszáj. Nem védekeztünk. Erre céloztam, amikor azt mondtam, hogy... öö... meg voltam zavarodva. Ilyen még soha nem történt velem. De gondolom, szedsz tablettát. Azért azt még el szeretném mondani, hogy rendszeresen kivizsgálatom magam, és egészséges vagyok.

Islának kiszökött arcából a vér. Meg se fordult a fejében, hogy teherbe eshet, vagy elkaphat valami betegséget. Úristen, milyen könnyelmű volt! Odaadta az ártatlanságát egy férfinak, aki észre se vette, mennyire tapasztalatlan. Aki feltételezi róla, hogy fogamzásgátlót szed, hogy szabadon élhessen nemi életet...

Alissandrunak feltűnt, hogy éppolyan szürkére vált az arca, mint a hamué, mely az imént kialudt tűz után maradt a kandallóban. Valami nincs rendben. Még mindig nem tud igazán koncentrálni. Máskor mindig megtalálja a helyzethez illő szavakat, ha nőikkel beszél, de Islában van valami, ami más, és a jelenlétében ő maga is mássá változik. Ez nyugtalanító.

– Kicsi a valószínűsége, hogy egyetlen együttléttől teherbe essen valaki – mondta optimistán. Aztán felmerült benne, Isla miért nem siet megnyugtatóni, hogy a terhesség ki van zárva.

– Igazad lehet – válaszolta Isla óvatosan.

Elszorult a toroka. Beleivott a kávéjába, és megégette a nyelvét.

Távolról helikopter zaját hallotta. Alissandru olyan hirtelen pattant fel, hogy Mopszi riadtan csaholni kezdett. Alig várja, hogy elszabaduljon innen, gondolta Isla, és elöntötte a szégyen.

– Megadom az elérhetőségemet, biztonság kedvéért – mondta sietve Alissandru, és az asztalra dobta a névjegyet. – Nemsokára kapsz egy árajánlatot a házra. Természetesen bőkezű leszek.

„Természetesen”, visszhangzott Isla fejében. De azt fájón be kellett vallania magának, hogy a találkozásukban nem volt semmi természetes. Pincérnők és milliomosok ritkán kötnek ki az ágyban. Bár végül is mit tud ő a világról? S a tudatlanság ritkán erény – főleg olyankor nem az, amikor ilyen megaláztatás jár vele.

– Minden jót neked – dünnyögte hűvösen Alissandru, amikor becsukta maga mögött a bejárati ajtót.

Isla azt kívánta, bárcsak temetné be a hó. De előbb még jól felpofozná ezt az alakot, amiért ilyen gyalázatos módon faképnél hagyja.

Alissandru lábbal tiporta az önérzetét. Itt hagyta a névjegyet, „biztonság kedvéért”. Vagyis soha többé nem akarja látni, nem akar beszélni vele, csak végső esetben. Igazán lehetett volna egy fokkal udvariasabb...

De nem baj. Nem fog csalódást okozni neki. Előbb állítja magát pellengérré, mint hogy ezentúl akár csak egy pillantásra is méltassa Alissandrut.

5. FEJEZET

Isla reszkető kézzel emelte fel a tesztet. Beigazolódott a legnagyobb féelme: terhes, és a gyerekének Alissandru Rossetti az apja.

Homlokán kiütözött a veríték, gyomra görcsbe szorult. Alissandru nem lesz oda a boldogságtól, ha megtudja a hírt. És mit fog gondolni róla?

Néhány hónapja még pánikkal töltötte volna el a kérdés, most azonban élete új pályán haladt. Paulu Rossetti tekintélyes összeget hagyott rá, és Isla úgy tervezte, hogy ebből többek közt a tanulmányait fogja finanszírozni. Annak idején korán ott kellett hagynia az iskolát, hogy segítsen nagymamájának a nagypapa ápolásában, de mindig remélte, hogy egyszer még módja nyílik letenni az érettség, s aztán főiskolára menni.

Most azonban a terhességgel minden megváltozott. Persze tanulhat mellette, még akár egyedülálló anyaként is, de zúgott a feje a gondolattól, mennyi szervezést kíván ez. Már abba beleborzongott, hogy idegenre bízza a babát.

És mégis: semmi mást nem akart annyira a világon, mint ezt a gyereket. Melegség öntötte el, mikor a hasában növekvő életre gondolt. Többé nem lesz egyedül! Élete egyszeriben új értelmet nyert.

Az együttlétük utáni első héten még szemrehányást tett magának, amiért odaadta magát Alissandrunak. Mikor nagynénjéék visszatértek Új-Zélandról, még két hétig náluk maradt, aztán hazament Londonba. Életében először nem kellett amiatt aggódnia, hogy meg tud-e fizetni egy lakást, egyelőre azonban a barátnőjénél, Lindsaynél szállt meg, akinek lakótársa átmenetileg külföldön dolgozott.

A nem várt pénzeső mellett az olaszországi házra is nagyvonalú ajánlatot kapott, de nem akarta elsietni az eladást. Legalább egyszer látni szeretne volna a házat, ahol a nővére és Paulu éltek. Ki tudja, lehet, hogy Tania holmija közt talál egy kedves tárgyat, mely nővére emlékezteti.

Másrészt pedig egy Rossettitől vár babát. Ha őt magát nem is látják szívesen a családi birtokon, a gyerek jogot formálhat az ingatlanra, már csak ezért is jól meg kell fontolnia az eladást.

És van valami, amit semmiképp sem úszhat meg: fel kell vennie a kapcsolatot Alissandruval. Joga van tudni, hogy apa lesz. Sokkolni fogja a hír, az egészen biztos. De még ha többé hallani sem akar ő róla, a gyerek most már egy életre összeköti kettejüket.

Összeszedte a bátorságát, és beütötte a mobiljába az Alissandru névjegyén szereplő telefonszámot.

– Alissandru? Isla Stewart vagyok. Ne haragudj a zavarásért, de beszélnem kell veled.

Alissandru azonnal görcsössé vált.

– Még többet kérsz a házért? – kérdezte türelmetlenül. Felállt a konferenciaasztaltól, biccentett a munkatársainak, és átvonult az irodájába.

– Arról még nem döntöttem, hogy mit kezdek a házzal – felelte Isla.

– Miért nem? – kérdezte ingerülten Alissandru.

– Mert most derült ki, hogy terhes vagyok, és momentán csak ezen jár az eszem.

Fagyos csend állt be a vonal túlsó végén. Alissandru sokkot kapott. Nem, biztos nem tőle van a gyerek!

– Nem értem, hogy történhetett – mormolta elvékonyodott hangon.

– Hát, megtörtént. És most már tudsz róla. Hagyhatjuk is ennyiben, nincs mit megbeszélni – tette hozzá Isla, hogy gyorsan lezárja a beszélgetést.

– Ha igaz, amit mondasz, akkor de, nagyon is sok megbeszéltnivalónk van – mondta keményen Alissandru.

– Miért hazudnék?

– Nem tudom. A nővéred elég hazudós volt. És arra mérget vehetsz, hogy nem foglak feleségül venni, még akkor se, ha hármas ikreket szülsz.

Isla élesen beszívta foga közt a levegőt.

– Ismerem már azt a szokásodat, hogy kimondod, ami elsőnek eszedbe jut. Szerencsére nekem jobb a modorom, úgyhogy egyszerűen elengedem a fülem mellett a megjegyzéseidet. De te meg arra vegyél mérget, hogy tényleg terhes vagyok, tényleg tőled, és hogy akkor se mennék hozzád, ha te lennél az utolsó férfi a földön.

– Holnap megvizsgáltatod magad egy orvossal, akiben megbízom, aztán meglátjuk.

– *Mi* semmit se fogunk meglátni! – Isla olyan dühös volt, hogy alig bírta kipréselni a szavakat.

– Visszahívlak, ha megvan az időpont – közölte Alissandru komoran, és bontotta a vonalat.

Isla terhes! Ez hogy történhetett meg? Nem hatott a fogamzásgátló? És miért várt ilyen sokáig a hírrrel? Alissandrunak úgy tűnt, mintha ezer éve lett volna az az éjszaka, amikor lefeküdtek.

Mérgesen az asztalra dobta a telefont. Mekkora idióta volt! Hagyta, hogy elragadja a szenvedély, és óvszer nélkül szexelt! Ez már eleve örültség volt, az meg a hab a tortán, hogy Tania Stewart hűgával tette.

Bár több hónap eltelt azóta, gondolatban újra meg újra átélte azt az éjszakát. Még világos nappal sem szabadulhatott az emlékképektől. Isla eszméletlen volt. Most viszont gyereket vár...

Alissandru vett egy nagy levegőt, aztán felhívta az ügyvédjét, és csak utána kért időpontot az orvosi vizsgálatra. SMS-ben elkérte Islától a címét, és közölte, hogy holnap reggel kilenckor érte meg, és elkíséri az orvoshoz.

Isla fogcsikorgatva megadta a címét. Alissandru úgyis csak akkor fogja békén hagyni, ha megbizonyosodott róla, hogy igazat mondott neki. Nem követel semmit Alissandrutól, még tartásdíjat sem. Paulu épp elég pénzt hagyott rá ahhoz, hogy egyedül is fel tudja nevelni a gyereket.

Csinos szőke lakótársa, Lindsay azonban másképp látta a helyzetet.

– Természetesen szükséged van tartásdíjra.

– Nincs – tiltakozott Isla.

– Most sok pénzed van, de életed végéig nem tudsz megélni belőle. Hacsak el nem adod a szicíliai házat, és be nem fekteted az árát. Ez a gyerek az övé is, köteles tartásdíjat fizetni.

– Azt hitte, védekezek.

– De nem kérdezett rá, vagy igen? Mindketten kockáztattatok, és pechetek volt. Egyformán felelősök vagytok a következményekért.

Pech? Isla nem annak látta, sőt: titkon végtelenül boldog volt, hogy anya lesz. S emiatt büntudatot érzett – mert Alissandru viszont enyhén szólva nincs feldobva a helyzettől.

Másnap reggel Alissandru becsöngetett a lakásba.

– Bejössz egy perce? – kérdezte Isla, miután ajtót nyitott.

– Nagy a forgalom, és nem kéne elkészünk.

– Ha azt akarod, hogy veled menjek, akkor gyere be – felelte Isla.

Alissandru érzéki ajka bosszúsan elhúzódott, aranybarna szeme viszont végigsiklott Islán. Igen, állapította meg magában, megint itt van az a veszedelmes vágy. Isla ruhája tökéletesen rásimult telt idomaira, csizmája kiemelte hosszú lába szép formáját.

– Minek?

– Mert szeretném, ha teljesen idefigyelnél rám, és nem szeretnék veszekedni veled, mikor vezetsz.

– Van sofőröm – mondta Alissandru fagyosan. – És nem értem, min kéne veszekednünk.

Isla kétkedően felvonta egyik szemöldökét.

– A hozzáállásodon. Hagy némi kívánnivalót. Én nem a nővérem vagyok: nem úgy nézek ki, mint ő, és nem is úgy viselkedem. De te ezt mintha nem akarnád észrevenni. Már az is épp elég gáz, ha az ember terhes lesz egy egyéjszakai kalandon, nem hiányzik, hogy még az alaptalan előítéleteiddel is állandóan küzdenem kelljen.

– Nincsenek alaptalan előítéleteim – jelentette ki Alissandru.

– Bocs, de vannak – felelte higgadtan Isla. – Én elfogadom, hogy nem kedvelted a nővéremet, és hogy ez már nem is fog megváltozni, de neked is el kell fogadnod, hogy én más vagyok. Ne hasonlítgass Taniához.